

Sygn. akt I C 1117/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant st. sekr. sądowy Marta Kluczyńska

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2017 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.
przeciwko P. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz strony powodowej (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 2 772,04 zł (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt dwa złote cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 24 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz strony powodowej (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 1 017 zł (tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C upr 1117/17

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniosła w dniu 24 kwietnia 2017r. pozew przeciwko P. K. w postępowaniu upominawczym o zasądzenie na jej rzecz nakazem zapłaty kwoty 2.772,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, a także kwoty 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu strona powodowa podała, że w dniu 13 kwietnia 2015r. podczas rozmowy telefonicznej pozwany P. K. zawarł z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Jawna umowę pożyczki o numerze (...). Rozmowa telefoniczna została nagrana, o czym pozwany został uprzednio powiadomiony. Pozwany został prawidłowo zweryfikowany, dobrowolnie podając dane osobowe. Umowa zawierała postanowienia dotyczące dokładnych warunków spłaty roszczenia w zakresie miejsca, kwot i terminów zaspokojenia roszczenia oraz informacje, co do możliwości odstąpienia pozwanego od warunków umowy pożyczki w terminie 14 dni zgodnie z wymogami ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (DzU 204 poz 827). Strona powodowa podała, że pozwany zobowiązał się do terminowego zwrotu udzielonej pożyczki wraz ze wszystkimi kosztami, opłatami oraz odsetkami w 24 ratach miesięcznych w wysokości po 327,82 zł. Oprocentowanie nominalne pożyczki naliczane od całkowitej kwoty pożyczki było stałe w okresie obowiązywania umowy i na dzień jej zawarcia wynosiło 7% w stosunku rocznym. W przypadku nieterminowej spłaty zadłużenia umowa zawarta między stronami przewidywała naliczanie odsetek karnych w wysokości stopy odsetek maksymalnych. Strona powodowa wskazała, że pozwany nie dokonał całkowitej spłaty zobowiązania. W związku z powyższym wezwała pozwanego do zapłaty należności. Z uwagi na brak reakcji pozwanego w dniu 23 listopada 2016r. umowa pożyczki została wypowiedziana, a cała należna kwota wraz z odsetkami i kosztami stała się natychmiast wymagalna. Na kwotę żądania pozwu w wysokości 2.772,04 zł naliczoną

na dzień sporządzenia pozwu składają się następujące należności: a) kwota 1.616,84 zł stanowiąca sumę wymagalnego kapitału b) kwota 75,05 zł stanowiąca opłatę przygotowawczą c) kwota 911,91 zł stanowiąca opłatę operacyjną za obsługę pożyczki d) kwota 40,12 zł stanowiąca odsetki umowne naliczone przed wypowiedzeniem zgodnie z umową e) kwota 28,32 zł stanowiąca odsetki karne naliczone zgodnie z umową f) kwota 52,50 zł stanowiąca koszty za czynności windykacyjne naliczone zgodnie z umową g) kwota 47,30 zł stanowiąca odsetki naliczone po wypowiedzeniu umowy.

W dniu 11 września 2015r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Jawna dokonała na rzecz strony powodowej przelewu wierzytelności przysługującej jej od pozwanego. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 k.c. oraz w oparciu o ustawę o funduszach inwestycyjnych w dnia 27 maja 2004r. Tym samym strona powodowa uzyskała legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. Zgodnie z § 4 pkt 7 umowy cesji wierzytelności pierwotny wierzyciel wystawił stosowane oświadczenie, w którym cedent potwierdził dokonany na rzecz cesjonariusza przelew wierzytelności wynikającej w umowy pożyczki numer (...).

W dniu 15 maja 2017r. Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej, w sprawie o sygn. akt I Nc upr 588/17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający w całości powództwo strony powodowej.

W dniu 26 czerwca 2017r. pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Zarzucił brak legitymacji czynnej strony powodowej. Zaprzeczył wszelkim twierdzeniom i faktom podnoszonym w pozwie. Zakwestionował wszelkie dokumenty przedłożone przez powoda, które albo nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem albo stanowią niepodpisane, ani przez nikogo nieautoryzowane wydruki komputerowe. Z ostrożności procesowej pozwany wskazał, że wierzyciel pierwotny nie dopełnił obowiązków nakładanych na niego przez art. 12 oraz 20 ustawy o prawach konsumenta. W związku z powyższym oświadczenie woli konsumenta dotyczące zawarcia umowy na odległość jest bezskuteczne, co aktualizuje sankcję świadczenia niezamówionego zawartą w art. 5 ustawy o prawach konsumenta. Podniósł, że strona powodowa nie wykazała istnienia, ani wysokości wierzytelności, której zasądzenia domaga się od pozwanego. Pozwany zakwestionował fakt wypłaty pożyczki, wskazując, że strona powodowa nie wykazała okoliczności dokonania przelewu kwoty pożyczki na rzecz pozwanego. Zdaniem pozwanego wątpliwości budzi również wysokość dochodzonego roszczenia, albowiem strona powodowa nie przedstawiła żadnego wyliczenia dochodzonej pozewem kwoty, które można zweryfikować. Pozwany wskazał, że umowa rzekomej pożyczki została udzielona na kwotę 7.320 zł z której to pożyczkodawca pobrał opłatę prowizyjną w wysokości 3.120 zł oraz kwotę 200 zł opłaty przygotowawczej. Z potwierdzeń przelewów wynika, że pozwany dokonał łącznych wpłat w kwocie 1.744 zł, jednakże jego wpłaty strona powodowa zaliczyła na poczet nienależnej opłaty przygotowawczej, prowizji oraz odsetek nienależnych, pomimo, że pozwany dokonywał wpłat na poczet należności głównej i tak też winny one być zaliczone. Ponadto zdaniem pozwanego naliczanie zawyżonej opłaty przygotowawczej oraz prowizji w wysokościach pobieranych przez pożyczkodawcę jest próbą obejścia art. 359 § 2¹ k.c. o odsetkach maksymalnych, tego typu zaś zabiegi zdaniem strony powodowej zmierzają do naruszenia pozycji konsumenta – pożyczkobiorcy oraz są nieważne z mocy ustawy (art. 58 § 1 k.c.). Zdaniem pozwanego strona powodowa nie wykazała, że umowa pożyczki została skutecznie wypowiedziana, nigdy bowiem nie otrzymał od strony powodowej wezwania do zapłaty ani zawiadomienia o braku spłaty zadłużenia, jak również zawiadomienia o cesji wierzytelności. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut nadużycia prawa podmiotowego (art. 5 k.c.).

Pismem z dnia 15 września 2017r. strona powodowa podtrzymała żądanie zasądzenia kwoty 2.772,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu, według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Podała, że dla wykazania legitymacji procesowej czynnej został przedłożony wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności oraz oświadczenie o cesji indywidualizujące wierzytelność dochodzoną pozewem. Wskazała, że przepisy kodeksu cywilnego w zakresie umowy przelewu wierzytelności nie nakładają szczegółowych obowiązków dotyczących treści tej umowy. Zdaniem strony pozwanej dołączona do pozwu umowa cesji zawiera wszystkie essentialia negotii umowy sprzedaży wierzytelności. Wskazała, że środki z przyznanej umowy pożyczki zostały wpłacone na rachunek bankowy wskazany przez pozwanego.

Z uwagi na niewywiązanie się pozwanego z warunków umowy i zaprzestania płatności rat zgodnie z harmonogramem spłat umowa została wypowiedziana w dniu 23 listopada 2016r., a cała kwota pożyczki stała się wymagalna. Strona powodowa wskazała, że przedłożyła do pozwu tabelę obrazującą historię powstania zadłużenia, w której wskazano sposób księgowania poszczególnych wpłat pozwanego na poczet zadłużenia, wysokości zadłużenia oraz jego składników w poszczególnych datach, a także poszczególne zdarzenia mające wpływ na prezentowane w pozwie wartości. Podniosła, że przed dniem 11 marca 2016r. tj. nowelizacją ustawy o kredycie konsumenckim, obowiązujące wówczas przepisy ustawy z dnia 21 maja 2011r. nie zawierały normy wprost ograniczającej wysokość naliczanej prowizji za udzielenie i obsługę pożyczki, ani innych pozaodsetkowych kosztów pożyczki. W ocenie strony powodowej zarzut pozwanego jest działaniem celowym, zmierzającym do przedłużenia procesu i wskazuje na zachowanie określone w art. 5 k.c., zmierzające do uchylenia się od spełnienia świadczenia, a pozwany był wielokrotnie informowany o wysokości zobowiązania tak przez pierwotnego wierzyciela jak i powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. K. wypełnił wniosek o pożyczkę gotówkową na stronie internetowej (...) przy użyciu, której (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna (obecnie (...) Finanse Sp. z o.o.) udziela pożyczek w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Dowody:

płyta CD z nagraniem rozmowy telefonicznej, podczas której zawarto umowę pożyczki z dnia 13 kwietnia 2015r. k. 35 formularz informacyjny k. 9-10

W odpowiedzi na wniosek pozwanego przedstawiciel ww. firmy pożyczkowej w dniu 13 kwietnia 2015r. telefonicznie skontaktował się z P. K., celem zawarcia umowy pożyczki we wnioskowanej wysokości 4.000 zł. W dniu 13 kwietnia 2015r. podczas rozmowy telefonicznej pozwany potwierdził swoje dane zawarte we wniosku o udzielenie pożyczki tj. imię i nazwisko (P. K.), datę urodzenia (4 czerwca 1988r.), numer i serię dowodu osobistego ((...)), miejsce zamieszkania ((...)-(...) S., ul. (...)), adres poczty elektronicznej (p.klis@O2.pl), miejsce pracy i stanowisko (firma Poczta Polska, (...)-(...) W., monter-elektronik), wysokość wynagrodzenia miesięcznego (2.800 zł), a także podał informacje o stanie rodzinnym i majątkowym, w tym miesięcznych zobowiązaniach.

Dowody:

płyta CD z nagraniem rozmowy telefonicznej, podczas której zawarto umowę pożyczki z dnia 13 kwietnia 2015r. k. 35 potwierdzenie umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 13.04.2015r. sporządzone na piśmie z formularzem informacyjnym i tabelą opłat k. 6-11

Pozwany podczas rozmowy w dniu 13 kwietnia 2015r. otrzymał pozytywną decyzję w przedmiocie udzielenia mu pożyczki na kwotę łączną 7.320 zł, z tego kwota do wypłaty na konto bankowe pozwanego wynosiła 4.000 zł. Pozwany został poinformowany o kwocie pożyczki, wysokości oprocentowania, okresie na który umowa została zawarta oraz o warunkach spłaty pożyczki, a także o prawie do odstąpienia od umowy pożyczki w terminie 14 dni. Strona powodowa zadeklarowała, że kwota pożyczki zostanie przekazana w formie tzw. szybkiego przelewu w terminie 3 dni roboczych od spełnienia warunków wskazanych w umowie pożyczki na numer konta podany przez pozwanego w Banku (...). Przed dokonaniem przelewu środków z tytułu udzielonej pożyczki pozwany miał dokonać przelewu weryfikacyjnego na kwotę 0,01 groszy na rachunek pożyczkodawcy (...), a także przesłać dokumenty w postaci skanu dowodu osobistego oraz zaświadczenia z zakładu pracy potwierdzające zatrudnienie i wysokość zarobków.

Dowody:

płyta CD z nagraniem rozmowy telefonicznej, podczas której zawarto umowę pożyczki z dnia 13 kwietnia 2015r. k. 35

potwierdzenie umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 13.04.2015r. sporządzone na piśmie z formularzem informacyjnym i tabelą opłat k. 6-11

Strona powodowa następnie potwierdziła zawarcie pożyczki gotówkowej o numerze (...) oraz warunki umowy sporządzając umowę w formie pisemnej. Integralną część umowy pożyczki stanowił formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego zawierający dane dotyczące imienia i nazwiska, adresu pozwanego, opis głównych cech kredytu, kosztów kredytu, a także innych dodatkowych informacji związanych z obsługą pożyczki udzielonej na odległość. Informacje te przesłała na adres e-mail podany przez pozwanego.

Dowody:

płyta CD z nagraniem rozmowy telefonicznej, podczas której zawarto umowę pożyczki z dnia 13 kwietnia 2015r. k. 35

potwierdzenie umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 13.04.2015r., sporządzone na piśmie z formularzem informacyjnym i tabelą opłat k. 6-11

W dniu 14 kwietnia 2015r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna, po spełnieniu przez P. K. warunków wypłaty kwoty pożyczki na rachunek bankowy o numerze (...) oznaczony danymi P. K. dokonała przelewu kwoty 4.000 zł wpisując w tytule transakcji numer pożyczki „ (...)”

Dowody:

płyta CD z nagraniem rozmowy telefonicznej, podczas której zawarto umowę pożyczki z dnia 13.04.2015r. k. 35

potwierdzenie umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 13.04.2015r., sporządzone na piśmie z formularzem informacyjnym i tabelą opłat k. 6-11

potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej przelewu kwoty 4.000 zł z dnia 14.04.2015r. k. 72-74

Zgodnie z zawartą umową pożyczki o numerze (...) pozwany P. K. zobowiązał się do terminowego zwrotu udzielonej pożyczki w kwocie łącznej 7.320 zł wraz ze wszelkimi kosztami, opłatami oraz odsetkami w 24 ratach miesięcznych równych w wysokości po 327,82 zł każda, płatnych w terminie do dnia 14-go każdego miesiąca, począwszy od dnia 14 maja 2015r. Spłata pożyczki miała nastąpić na rachunek strony powodowej o numerze (...). Pozwany w ramach umowy był zobowiązany do zapłaty opłaty prowizyjnej (łącznie 3.120 zł) oraz opłaty przygotowawczej (łącznie 200 zł), które były płatne wraz z każdą ratą miesięczną. Oprocentowanie umowne pożyczki naliczane od całkowitej kwoty pożyczki było stałe w okresie obowiązywania umowy i na dzień zawarcia umowy wynosiło 7%. W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki strona powodowa mogła naliczać odsetki od zadłużenia przeterminowanego (odsetki karne), stopa odsetek karnych była zmienna i równa była czterokrotnej aktualnej na dany dzień wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Pozwany zobowiązany był w razie opóźnienia w spłacie również do zapłaty opłat za każdy otrzymany monit oraz za czynności windykacyjne, w wysokości wskazanej w „Tabeli opłat i prowizji dla pożyczek gotówkowych” (załącznik nr 1).

Dowody:

płyta CD z nagraniem rozmowy telefonicznej, podczas której zawarto umowę pożyczki z dnia 13.04.2015r. k. 35

potwierdzenie umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 13.04.2015r., sporządzone na piśmie z formularzem informacyjnym i tabelą opłat k. 6-11

W dniu 11 września 2015r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Jawna z (...) we W. zawarła z (...) Niestandardowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy pożyczki zawartej z pozwanym P. K. o numerze (...) z dnia 13.04.2015r. Aneks do umowy przelewu wierzytelności stanowiły: wykaz wierzytelności

(załącznik numer 1), wskazujący w sposób zindywidualizowany zbywaną na podstawie umowy przelewu wierzytelności należność przysługującą od pozwanego (numer umowy, adres pozwanego, pesel, seria i numer dowodu osobistego, adres e-mail, data zawarcia umowy, łączne saldo zobowiązania z podaniem kapitału, prowizji, odsetek oraz kosztów na dzień dokonania cesji). Zgodnie z wykazem łączne saldo zadłużenia pozwanego na dzień 11.09.2015r. wynosiło 2.724,74 zł (kapitał – 1.616,84 zł, prowizje – 986,96 zł, odsetki umowne – 40,12 zł, odsetki karne – 28,32 zł, koszty – 52,50 zł). Załącznikiem do umowy przelewu wierzytelności było oświadczenie cedenta (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Jawna z (...) we W. o dokonany przelew z dnia 11.09.2015r.

Dowody:

umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 11.09.2015r. k. 16-18

ostateczny wykaz wierzytelności (załącznik numer 1) do umowy sprzedaży wierzytelności k. 23

oświadczenie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Jawna z (...) we W. z dnia 11.09.2015r. k. 24

pismo do pozwanego informujące o dokonaniu cesji wierzytelności z dnia 18.09.2015r. k. 31

informacja o cesji wierzytelności z dnia 18.09.2015r. k. 32

Pozwany nie spłacał rat z tytułu udzielonej pożyczki o numerze (...) w terminie. Na poczet spłaty zobowiązania dokonał kilku wpłat, w tytule przelewu wpisując numer pożyczki tj. kwoty 340 zł – w dniu 23.05.2015r., kwoty 700 zł - w dniu 03.08.2016r., kwoty 380 zł - w dniu 05.08.2016r., kwoty 74 zł - w dniu 28.09.2016r., kwoty 250 zł - w dniu 10.10.2016r. - łącznie pozwany wpłacił kwotę 1.744 zł. Zgodnie z umową pożyczki wpłaty dokonywane przez pozwanego strona powodowa zaliczała w pierwszej kolejności na pokrycie zapadłych spłat w kolejności: pozostałe należności, opłaty windykacyjne i inne koszty i opłaty, odsetki karne, odsetki umowne, inne opłaty i prowizje (w tym przygotowawcza i prowizyjna), kapitał – należność główna.

Dowody:

płyta CD z nagraniem rozmowy telefonicznej, podczas której zawarto umowę pożyczki z dnia 13.04.2015r. k. 35

potwierdzenie umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 13.04.2015r., sporządzone na piśmie z formularzem informacyjnym i tabelą opłat k. 6-11

potwierdzenia wpłat k. 46-50

Pismem z dnia 23 listopada 2016r. działając przez firmę windykacyjną U. Part (...), strona powodowa wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki o numerze (...) za 30-dniowym wypowiedzeniem z uwagi na opóźnieniem w spłacie dwóch pełnych rat pożyczki. Pozwany otrzymał wypowiedzenie w dniu 28 lipca 2016r. Na dzień sporządzenia pisma wypowiadającego pozwany był w zwłoce ze spłatą rat, wynikającym z harmonogramu w kwocie 1.059,58 zł. Pismem z dnia 18 stycznia 2017r. działając przez firmę windykacyjną U. Part (...), strona powodowa wskazała, że w związku z brakiem dobrowolnej spłaty należności wynikającej z umowy pożyczki sprawa może zostać skierowana na drogę postępowania sądowego, a warunkiem odstąpienia od działań jest wpłata całej kwoty zadłużenia w wysokości 2.726,20 zł do dnia 01.02.2017r.

Dowody:

płyta CD z nagraniem rozmowy telefonicznej, podczas której zawarto umowę pożyczki z dnia 13.04.2015r. k. 35

potwierdzenie umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 13.04.2015r., sporządzone na piśmie z formularzem informacyjnym i tabelą opłat k. 6-11

wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 23.11.2016r. wraz z potwierdzeniem odbioru z dnia 28.07.2016r. k. 12-13

pismo firmy windykacyjnej U. Part (...) z dnia 18.01.2017r. z załącznikiem k. 29-30

Zadłużenie pozwanego z tytułu umowy pożyczki na dzień wniesienia pozwu wynosi 2.772,04 zł. Na powyższą kwotę składają się następujące należności: a) kwota 1.616,84 zł stanowiąca sumę niespłaconych rat kapitałowych b) kwota 75,05 zł opłaty przygotowawczej c) kwota 911,91 zł opłaty operacyjnej za obsługę pożyczki d) kwota 40,12 zł stanowiąca odsetki umowne naliczone od kwoty kapitału w wysokości 7% w skali roku do dnia wypowiedzenia umowy e) kwota 75,62 zł odsetki karne z tytułu opóźnienia w spłacie rat f) kwota 52,50 zł za czynności windykacyjne.

Dowody:

płyta CD z nagraniem rozmowy telefonicznej, podczas której zawarto umowę pożyczki z dnia 13.04.2015r. k. 35

potwierdzenie umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 13.04.2015r., sporządzone na piśmie z formularzem informacyjnym i tabelą opłat k. 6-11

ostateczny wykaz wierzytelności (załącznik numer 1) do umowy sprzedaży wierzytelności k. 23

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współzycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych (art. 359 § 2 1 k.c.), których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny ekwiwalentności wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Stopa tych odsetek ustalana jest w odniesieniu do aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego i odzwierciedla bieżący układ stosunków gospodarczych, „cenę” pieniądza w obrocie międzybankowym i poziom inflacji, zapewnia więc pożyczkodawcom godziwy zysk. Z drugiej strony jej wprowadzenie nie pozwala podmiotom uprzywilejowanym, jakim zwykle w obrocie z konsumentami znajdującymi się w trudnej sytuacji materialnej, niewykształconymi lub mającymi trudności intelektualne z rozeznaniem konsekwencji swojego działania, są pożyczkodawcy, na wykorzystywanie przymusowego położenia słabszej strony umowy. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych.

Umowa pożyczki jest umową konsensualną, fakt wydania przedmiotu pożyczki osobie pożyczkobiorcy dla istnienia wężła prawnego z pożyczkodawcą nie jest zdarzeniem niezbędnym. Sam obowiązek wydania przedmiotu pożyczki, jaki ciąży na pożyczkodawcy, jest konsekwencją uprzednio zawartego porozumienia w tej sprawie. Co do zasady o wykonaniu pożyczki można mówić, gdy pożyczkobiorca uzyskał własność przedmiotu pożyczki bądź gdy stworzono mu prawną możliwość wykorzystania przedmiotu pożyczki, tak jak to może czynić właściciel rzeczy. Kodeksowa definicja pożyczki wskazuje zatem, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego m.in. pożyczkę określonej ilości pieniędzy i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego, tj. zwrot pożyczki.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (ciężar dowodu). Stosownie do treści art. 3 k.p.c., strony obowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody (zasada kontradyktoryjności). Rzeczą sądu nie jest zatem zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie obowiązuje obecnie zasada odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, z. 6-7, poz. 76; wyrok SN z dnia 7 października 1997 r., II UKN 244/98, OSNP 1999, z. 20, poz. 662; wyrok SN z dnia 16 grudnia 1997 r. II UKN 406/97, OSNP 1998, z. 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, z. 10, poz. 251). Zasada ta znajduje uzasadnienie nawet w przypadku stron występujących w sprawie bez adwokata lub radcy prawnego (por. cyt. wyrok SN z dnia 11 października 2000 r.). Przepis art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie wskazanych powyżej dowodów w szczególności: wydruku z potwierdzeniem operacji, nagrania zarejestrowanego na płycie CD rozmowy telefonicznej, podczas której zawarto umowę pożyczki z dnia 13.04.2015r., potwierdzenia umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 13.04.2015r. na piśmie z formularzem informacyjnym i tabelą opłat, wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 23.11.2016r. wraz z potwierdzeniem odbioru z dnia 28.07.2016r., umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 11.09.2015r., ostatecznego wykazu wierzytelności (załącznik numer 1) do umowy sprzedaży wierzytelności, oświadczenia (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Jawna z (...) we W. z dnia 11.09.2015r., pisma do pozwanego informującego o dokonaniu cesji wierzytelności z dnia 18.09.2015r., informacji o cesji wierzytelności z dnia 18.09.2015r., a także wykazu wpłat. Sąd uznał za wiarygodne dokumenty przedłożone przez stronę powodową, które były ze sobą spójne tak co do istnienia roszczenia, jak i jego wysokości.

Powyższe dowody, w kontekście zasad logiki i doświadczenia życiowego, prowadzą do konstatacji, że strony zawarły w dniu 13.04.2015r. umowę pożyczki na odległość w rozumieniu ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (DzU z 24 czerwca 2014 r. poz 827).

Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł szereg zarzutów, które w ocenie Sądu zostały przez stronę powodową skutecznie obalone. Pozwany zarzucił brak legitymacji czynnej strony powodowej, podnosząc brak waloru dowodowego przedłożonych dokumentów (dokumenty nie zostały poświadczane za zgodność z oryginałem albo stanowią niepodpisane, ani przez nikogo nieautoryzowane wydruki komputerowe). Nadto zaprzeczył, że doszło do zawarcia umowy pożyczki z cedentem (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna, nie zaprzeczając jednocześnie prawdziwości i autentyczności nagranej rozmowy telefonicznej dokumentującej zawarcie umowy. Nadto pozwany zakwestionował fakt wypłaty pożyczki, zaprzeczając, ażeby cedent wykonał świadczenie pieniężne z umowy pożyczki. Pozwany kwestionował także wysokość roszczenia, podkreślając jednocześnie, że umowa rzekomej pożyczki została udzielona na kwotę 7.320 zł zaś z potwierdzeń przelewów wynika, że pozwany dokonał łącznych wpłat w kwocie 1.744 zł. Zarzucił, że strona pozwana wpłaty pozwanego zaliczyła na poczet nienależnej opłaty przygotowawczej, prowizji oraz odsetek nienależnych, pomimo, że pozwany dokonywał wpłat na poczet należności głównej i tak też winny one być zaliczone. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut nadużycia prawa podmiotowego (art. 5 k.c.). Ponadto zdaniem pozwanego naliczanie zawyżonej opłaty przygotowawczej oraz prowizji w wysokościach pobieranych przez pożyczkodawcę jest próbą obejścia art. 359 § 2¹ k.c. o odsetkach maksymalnych.

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego, co do wartości dowodowej dowodów w postaci przedłożonych przez stronę wydruków dokumentów potwierdzających zawarcie umowy pożyczki i umowy przelewu wierzytelności, a także i oświadczeń, potwierdzenia wpłat czy wypłaty gotówki, potwierdzonych za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika powoda. Zdaniem Sądu wydruki stanowiły dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z przyjętej powszechnie wykładni przepisów art. 308 k.p.c. Sam fakt, że przybierający postać pisemną wydruk nie spełnia warunków dokumentu określonego w art. 244 i 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może on stanowić dowodu w sprawie, może zostać uznany za "inny środek dowodowy" w rozumieniu art. 309 k.p.c., gdyż w k.p.c. nie zawarto zamkniętego katalogu dowodów i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lutego 2013 r., I ACa 1399/12, LEX nr 1362755, postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 października 2012 r., I ACz 1810/12, LEX nr 1223511, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 grudnia 2013r., sygn. akt I ACa 776/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12.05.2016r., I ACa 1102/15, LEX 2086209).

Odnosząc się do zarzutu braku legitymacji czynnej strony powodowej, zdaniem Sądu jest on bezpodstawny. Legitymacja procesowa to uprawnienie wypływające z prawa materialnego (konkretnego stosunku prawnego) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi (tak H. P., *Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych*, wyd.4 LexisNexis 2009, s. 126). Stwierdzić należy, iż umowa przelewu wierzytelności, regulowana treścią art. 509 i nast. k.c. jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być dla oceny jest skuteczności w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1), a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. Przelew wierzytelności z art. 509 k.c. w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz, powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje status wierzyciela. Przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu - cedentowi.

Na poparcie swojego żądania strona powodowa przedłożyła w szczególności kserokopie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 11.09.2015r., jak też ostateczny wykaz wierzytelności (załącznik numer 1) do umowy sprzedaży wierzytelności, oświadczenie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Jawna z (...) we W. z dnia 11.09.2015r., pismo do pozwanego informujące o dokonaniu cesji wierzytelności z dnia 18.09.2015r., informację

o cesji wierzytelności z dnia 18.09.2015r. potwierdzone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie fachowego pełnomocnika. Zgodnie natomiast z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego (vide: wyrok z dnia 16 czerwca 2000 r. w sprawie IV CKN 59/00, wyrok z dnia 10 lipca 2009 r. sygn. akt II CSK 71/09) dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem, przez występującego w sprawie pełnomocnika będącego adwokatem, radcą prawnym. Wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału.

Z ww. dokumentów wynika, że w dniu 11 września 2015r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Jawna z (...) we W. zawarła z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy pożyczki zawartej z pozwanym P. K. o numerze (...) z dnia 13.04.2015r. Aneks do umowy przelewu wierzytelności stanowiły: ostateczny wykaz wierzytelności (załącznik numer 1), wskazujący w sposób zindywidualizowany zbywaną na podstawie umowy przelewu wierzytelności należność przysługującą od pozwanego (numer umowy, adres pozwanego, pesel, seria i numer dowodu osobistego, adres e-mail, data zawarcia umowy, łączne saldo zobowiązania z podaniem kapitału, prowizji, odsetek oraz kosztów na dzień dokonania cesji). Zgodnie z wykazem łączne saldo zadłużenia pozwanego na dzień 11.09.2015r. wynosiło 2.724,74 zł (kapitał – 1.616,84 zł, prowizje – 986,96 zł, odsetki umowne – 40,12 zł, odsetki karne – 28,32 zł, koszty – 52,50 zł). Załącznikiem do umowy przelewu wierzytelności było oświadczenie cedenta (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Jawna z (...) we W. o dokonanym przelewie z dnia 11.09.2015r. Wskazana w umowie przelewu wierzytelność została zindywidualizowana i pokrywa się z postanowieniami zawartej przez pozwanego umowy pożyczki z dnia 13.04.2015r., w dostateczny sposób ją indywidualizuje, zarówno co do daty jak i wysokości zobowiązania pozwanego.

Strona powodowa wykazała również, że doszło do zawarcia umowy pożyczki z pozwanym P. K. na odległość w rozumieniu ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (DzU z 24 czerwca 2014 r. poz 827). W ocenie Sądu strona powodowa wykazała zgodnie z art. 6 K.c. wszystkie przesłanki istnienia swojego roszczenia wobec pozwanego z tytułu zawartej w dniu 13.04.2015r. umowy pożyczki, natomiast pozwany nie wykazał ewentualnych okoliczności niweczących roszczenie strony powodowej, do czego był procesowo zobowiązany na podstawie ww. art. 6 K.c. W ocenie Sądu z ustalonego stanu faktycznego wynika bowiem w szczególności fakt zawarcia ww. umowy w formie ustnej oraz fakt wywiązania się przez stronę powodową z zobowiązań wynikających z niej, w szczególności wypłaty na rzecz pozwanego udzielonej kwoty pożyczki. Fakty te wynikają nie tylko ze wskazanej wyżej dokumentacji przedłożonej w toku procesu przez stronę powodową, lecz można je uznać za ustalone na podstawie domniemań faktycznych na zasadzie art. 231 K.p.c. Należy przy tym zauważyć, że pozwany zawarł umowę pożyczki w ramach swobody kontraktowej. Przepis art. 720 § 2 k.c. nie zastrzega dla ważności umowy formy pisemnej, a jedynie wymaga dla celów dowodowych, aby w przypadku, gdy wartość pożyczki przenosi 500 zł została stwierdzona pismem. Nie ma też żadnych formalnych przeszkód do pisemnego potwierdzenia umowy po jej zawarciu, skoro brak stosowanego dokumentu nie powoduje nieważności umowy. Umowa pożyczki dochodzi do skutku przez samo porozumienie się stron i niezachowanie wymaganej formy pisemnej, ma jedynie skutek w ograniczeniach dowodowych określonych w art. 74 § 1 k.c. Wystarczy zatem, że strona powodowa uprawdopodobni fakt zawarcia umowy za pomocą pisma, bądź innych środków dowodowych, nie zastrzeżonych dowodowo. W przepisie tym mowa jest o tzw. początku dowodu na piśmie, którym może być każdy dokument wskazujący bądź to bezpośrednio bądź pośrednio, że dokonano danej czynności prawnej. Początkiem dowodu na piśmie umowy pożyczki może być bez wątpienia potwierdzenie przekazania kwoty pieniężnej.

Twierdzenia pozwanego, że nie doszło do zawarcia umowy pożyczki z cedentem (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna, a co więcej zaprzeczanie faktu wypłaty pożyczki, można byłoby uznać za miarodajne gdyby pozwany przedstawił dowody na uzasadnienie swych twierdzeń. Tymczasem pozwany po zaciągnięciu pożyczki spłacał ją, dokonał kilku wpłat tj. kwoty 340 zł – w dniu 23.05.2015r., kwoty 700 zł - w dniu 03.08.2016r., kwoty 380 zł - w dniu 05.08.2016r., kwoty 74 zł - w dniu 28.09.2016r., kwoty 250 zł - w dniu 10.10.2016r. - łącznie pozwany wpłacił kwotę 1.744 zł. Zgodnie z umową pożyczki wpłaty dokonywane przez pozwanego strona powodowa zaliczała

w pierwszej kolejności na pokrycie zapadłych spłat w kolejności: pozostałe należności, opłaty windykacyjne i inne koszty i opłaty, odsetki karne, odsetki umowne, inne opłaty i prowizje (w tym przygotowawcza i prowizyjna), kapitał – należność główna. Pozwany zatem znał treść swojego zobowiązania, w szczególności jego wysokość, wysokość poszczególnych rat pożyczki i terminy ich spłaty.

Zgodnie z zawartą umową pożyczki o numerze (...) pozwany P. K. zobowiązał się do terminowego zwrotu udzielonej pożyczki w kwocie łącznej 7.320 zł wraz ze wszelkimi kosztami, opłatami oraz odsetkami w 24 ratach miesięcznych równych w wysokości po 327,82 zł każda, płatnych w terminie do dnia 14-go każdego miesiąca, począwszy od dnia 14 maja 2015r. Spłata pożyczki miała nastąpić na rachunek strony powodowej o numerze (...). Pozwany w ramach umowy był zobowiązany do zapłaty opłaty prowizyjnej (łącznie 3.120 zł) oraz opłaty przygotowawczej (łącznie 200 zł), które były płatne wraz z każdą ratą miesięczną. Oprocentowanie umowne pożyczki naliczane od całkowitej kwoty pożyczki było stałe w okresie obowiązywania umowy i na dzień zawarcia umowy wynosiło 7%. W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki strona powodowa mogła naliczać odsetki od zadłużenia przeterminowanego (odsetki karne), stopa odsetek karnych była zmienna i równa była czterokrotnej aktualnej na dany dzień wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Pozwany zobowiązany był w razie opóźnienia w spłacie również do zapłaty opłat za każdy otrzymany monit oraz za czynności windykacyjne, w wysokości wskazanej w „Tabeli opłat i prowizji dla pożyczek gotówkowych” (załącznik nr 1).

Do zawartej umowy pożyczki, zgodnie z jej zapisami w zakresie nieunormowanym umową miały zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego oraz ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim a także ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (DzU z 24 czerwca 2014 r. poz 827). W ocenie Sądu nie ujawniły się żadne okoliczności wskazujące na sprzeczność zawartej umowy pożyczki z wymogami ustawy z dnia 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim, w szczególności z art. 13 ust. 1 pkt 10 ww. ustawy, a także wymogami art. 12, 13, 20 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (DzU z 24 czerwca 2014 r. poz 827).

Na dzień wniesienia pozwu zadłużenie pozwanego z tytułu umowy pożyczki wynosi kwotę 2.772,04 zł. Na powyższą kwotę składają się następujące należności: a) kwota 1.616,84 zł stanowiąca sumę niespłaconych rat kapitałowych b) kwota 75,05 zł opłaty przygotowawczej c) kwota 911,91 zł opłaty operacyjnej za obsługę pożyczki d) kwota 40,12 zł stanowiąca odsetki umowne naliczone od kwoty kapitału w wysokości 7% w skali roku do dnia wypowiedzenia umowy e) kwota 75,62 zł odsetki karne z tytułu opóźnienia w spłacie rat f) kwota 52,50 zł za czynności windykacyjne. Kwota ta została obliczona przy wzięciu pod uwagę liczby dni opóźnienia spłaty poszczególnych rat pożyczki w stosunku do terminów ustalonych w kalendarzu spłat jako odsetki umowne, nie przekraczające w stosunku rocznym czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (art. 359 § 2¹ K.c.) oraz stosownie do postanowień umowy (§ 5 pkt 9 i § 6) wraz z załącznikiem stanowiącym „Tabelę opłat i prowizji dla pożyczek gotówkowych”. Stosownie do § 6 punkt 3 umowy, roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosiła czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Pozwany, co bezsporne, nie uiszczył należności wynikających z umowy w terminie wskazanym w harmonogramie spłaty (termin wpłaty ostatniej raty przypadał na 14.04.2017r). Stosownie do treści art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie do brzmienia art. 359 § 2¹ k.c., obowiązującego w dacie zawierania umowy przez strony, maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie mogła w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). Od dnia 1 stycznia 2016r. wysokość maksymalnych odsetek umownych naliczanych od zadłużenia przeterminowanego reguluje art. 481§2¹ k.c. Zgodnie z powyższym przepisem, maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

Zdaniem Sądu nie zasługuje na uwzględnienie zarzut nadużycia przez powoda prawa podmiotowego, jako związany z postanowieniami umowy, a w ocenie pozwanego naruszającymi zbiorowe interesy konsumenta. Abstrahując od faktu,

że w dacie jej zawarcia nie obowiązywały (inaczej niż obecnie) ustawowe ograniczenia co do pozaodsetkowych kosztów pożyczki, warto nadmienić, że stosowanie art. 5 k.c. może mieć miejsce w sytuacjach wyjątkowych, gdy uwzględnienie powództwa prowadziłoby do sytuacji nieakceptowanej ze względów aksjologicznych i teleologicznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 października 2016r. I ACa 379/15, LEX 2172512) Przede wszystkim jednak należy podkreślić, że, w orzecznictwie i nauce prawa cywilnego formułowana jest tzw. „zasada czystych rąk”, w myśl której na nadużycie prawa nie może powoływać się podmiot, który sam zachowuje się w sposób sprzeczny z zasadami współzycia społecznego. Podnosi się przy tym, że badając zgodność zachowania uprawnionego z normami moralnymi brać pod uwagę także postawę drugiej strony (nie może jednak być mowy o automatyzmie), a wskazówka ta jest w zasadzie tylko konkretyzacją ogólnych reguł formułowania i uzasadniania ocen moralnych (por. M. M. (w:) E. G. (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, W. 2008, s. 20, wyroki SN z 4 stycznia 1979r., III CRN 273/78, z dnia 11 maja 2015r., I PK 134/15 Stosownie do treści art. 5 k.c., Nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego, takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

W aspekcie powyższego podnieść należy, że pozwany nie uregulował swojego zobowiązania wobec powoda, nie podejmował prób porozumienia się z powodem, także w toku niniejszego procesu. Pozwany nie wskazał na żadne okoliczności świadczące o tym, że realizacja zobowiązania wynikającego z umowy była utrudniona lub niemożliwa z niezależnych od niego przyczyn, bądź by zawierając umowę pożyczki, której kwotę przeznaczył na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych pozostawał w trudnej sytuacji, co niejako zmusiło go do zawarcia umowy na niekorzystnych dla niego warunkach. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynika, że pozwany po prostu zawarł umowę, otrzymał kwotę pożyczki i skutecznie uchylił się od wykonania swojego zobowiązania. Takie zachowanie świadczy o tym, że w relacjach z powodem pozwany nie przestrzegał zasad współzycia społecznego. Tym samym pozwany nie może skutecznie podnosić narzutu naruszenia prawa podmiotowego przez powoda. Nie sposób też w ocenie Sądu twierdzić, że ma w niniejszej sprawie zastosowanie art. 5 K.c. jako że dochodzenie przez powoda swojego roszczenia stanowi nadużycie prawa. Wskazać bowiem należy, że zgodnie z zawartą umową obok oprocentowania kosztem dla pozwanego, była prowizja, określona w sposób jednoznaczny kwotowo w regulaminie pożyczki, której wysokość nie była sprzeczna z obowiązującymi przepisami prawa w momencie zawierania umowy pożyczki z 13.04.2015r. Nadto wysokość dodatkowych kosztów była precyzyjnie określona w tabeli opłat i prowizji, a zasadność pobierania tychże kosztów była związana z uchyleniem się pozwanego od spełnienia roszczenia. Mając na uwadze ryzyko finansowe przedsiębiorcy, polegające na udzielaniu pożyczek przez Internet i realnym niebezpieczeństwie braku ich spłaty (jak w niniejszej sprawie), nie sposób uznać by wskazane koszty udzielenia tej pożyczki pozwanemu były rażąco wygórowane i stanowiły nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 K.c. Wskazać należy, że każde z tych kosztów związane jest z określonymi uprawnieniami i czynnościami pożyczkodawcy. Doliczone do kwoty udzielonej pożyczki wynagrodzenie za udzielenie pożyczki stanowi umowne, dopuszczalne w ocenie Sądu co do zasady, wynagrodzenie za możliwość skorzystania przez pożyczkobiorcę ze środków finansowych pożyczkodawcy za okres, w jakim pożyczkobiorca ma prawo dysponować środkami pieniężnymi pożyczkodawcy. Pożyczka może być umową nieodpłatną, jeśli umowa nie przewiduje wynagrodzenia. Z reguły jednak pożyczka jest umową odpłatną, w szczególności, gdy jak w niniejszej sprawie, udzielana jest przez podmiot zawodowo trudniący się udzielaniem pożyczek. Wynagrodzenie za udzielenie pożyczki stanowi zatem część składową świadczenia głównego, co do obowiązku spłaty, którego pożyczkobiorca zobowiązał się umową. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04.11.2011 r. (I CSK 46/11, Mon. Pr. Bank. 2012, nr 5, s.32-35, Lex nr 1102253) stwierdził, że odsetki od udzielonego kredytu bankowego są elementem składowym świadczenia głównego stron umowy kredytu, stanowią bowiem z jednej strony cenę płaconą przez kredytobiorcę za korzystanie z oddanych mu do dyspozycji środków finansowych banku, z drugiej zaś strony – wynagrodzenie pobierane przez bank za udostępnienie kredytobiorcy tych środków. Wynagrodzenie jest w tym wypadku zapłatą za korzystanie z cudzego dobra, odpłatą za to, że druga strona udostępnia kapitał do korzystania na określony czas, a z drugiej strony formą odpłaty za niemożność korzystania z nich przez ten czas przez pożyczkodawcę. Wysokość wynagrodzenia umownego z tytułu udzielenia przez stronę powodową pożyczki pozwanemu stanowi wysokość wyliczonych kwotowo odsetek kapitałowych za udzielenie pozwanemu pożyczki, nie przekraczających ram określonych w art. 359 § 2¹ K.c., obliczonych za okres, na jaki została udzielona pożyczka. W przypadku pozwanego wynagrodzenie zostało obliczone za okres 24 miesiące, bo na taki okres została zawarta umowa.

Należy też zauważyć, że postanowienia umowy pożyczki określają szczegółowo procedurę wysyłania monitów i wezwań (w tym limit kwotowy kosztów), a opłaty za ich wysłanie, stanowią koszty tych działań.

Mając na uwadze, że pozwany nie wykazał aby spłacił w całości należność wynikającą z zawartej umowy pożyczki należało na podstawie art.720 k.c., w zw. z art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) orzec jak w pkt. I sentencji wyroku.

O kosztach procesu w pkt II. sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 K.p.c. mając na uwadze, że powództwo zostało w całości uwzględnione. Zasądzona od pozwanego na rzecz strony powodowej kwota 1.017 zł stanowi celowe w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 K.p.c. koszty procesu poniesione przez stronę powodową celem obrony jej praw (na które składały się kwota 100 zł tytułem opłaty od pozwu, a także kwota 900 zł tytułem należnej opłaty za czynności pełnomocnika będącego radcą prawnym oraz 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa). Wysokość stawki zastępstwa procesowego pozwanego znajduje uzasadnienie w § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2016, poz. 1667).